

OHLÉDNUTÍ ZA NAŠÍM ADAPTÁKEM

I když se většina žáků šestých tříd stihla v budově 2. stupně zabydlet již loni, přece jen se od září mnohé změnilo. Už nejsme páťáci, kteří se ze své učebny nestěhují a mají hrstku „svých“ učitelů. Najednou nastává průvan. Všechno je jinak. Už jsme velcí, patříme na 2. stupeň. Přišla

k nám ještě jedna třída spolužáků z Litole. Nových informací je pro všechny opravdu moc. Přibyly nové předměty, seznamujeme se s našimi učiteli a hromadou pravidel, která ke školnímu prostředí patří, abychom se ve škole cítili bezpečně. Docela nás baví stěhovat se o přestávkách z učebny do učebny. Jenže pak jsou přestávky najednou nějak kratší... Tolik nových míst, tváří, povinností! Počkat, zadržme... Nádech, výdech. Co takhle trošku zpomalit, ať se všechny dojmy z prvních týdnů ve škole usadí? Vyrazíme na adaptační kurz!

Termín už je jasný: 26. – 28. 9. Již dopředu se těšíme. V třídnických hodinách bombardujeme třídní učitele nekonečným proudem dotazů. Už

abychom tam byli. Kdepak? Vyrazíme do Zbraslavic. Obec leží na okraji Středočeského kraje nedaleko Čáslavi. Zbraslavice poskytují hlavně skvěle vybavený a rozlehlý sportovně-rekreační areál. Nabízí se tu tedy mnoho možností, jak připravit nejrůznější aktivity pro tři třídy 6. ročníku a 7.C. Ubytování pro 79 účastníků zde není problém, jsou tu zvyklí ještě na daleko větší skupiny než jsme my.

Cesta vlakem byla někdy docela rušná. Těžko přesvědčíte hejno natěšených šestáků, aby mlčeli jak pěny. Všechno si musíme říct, teď hned! Vystupujeme ve Štipoklasech, protože odtud je to do rekreačního areálu blíže než ze zbraslavické

zastávky. Kráčíme i se zavazadly po zpevněné lesní cestě. Někdo si stěhuje na kodrcající se malá kolečka kufrů, která se poněkud neohrabaně převalují přes kamínky hrubého šterku. Nikomu však procházka měřící 1,5 km neuškodila. Přece jsme ještě nezapomněli chodit pěšky, že? 😊

Ubytování běží jak po másle. Vybalit nejnnutnější věci, vyfasovat povlečení, honem se převléknout do sportovního oblečení a za 15 minut už je sraz venku. Početná skupina se schází u horolezecké stěny, kde čekají také naši instruktoři. Hemžení horolezců, horolezkyň a horolezčat může začít! Někteří vylezou až k nejvyšší metě, jiným stačí zvládnout alespoň několik úchytů. Baví nás to! Jen se nesmíme podívat dolů, to pak lezce odvaha rychle opustí...

😊 Ostatní děti až do večere hrají fotbal, stolní tenis, přehazovanou, skupinové společenské hry vhodné pro venkovní prostředí.

Po večeri se jednotlivé kolektivy setkávají se svými třídními učiteli v učebnách. Ty nám

poslouží jako společenská místnost. Povídáme si, abychom se o sobě něco dozvěděli. Celý večer je protkán soutěžemi, hrami, společnými aktivitami. Není nouze o legraci. Notoricky známé a osvědčené hry střídají i nezvyklé úkoly. Pozorujeme, posloucháme se (někdy si musíme připomenout, že každá hra má svá pravidla, která je potřeba dodržovat), přemýšlíme, tvoříme, smějeme se, soustředění střídá uvolnění a zábava.

Když se přiblíží devátá hodina, pakujeme se pelíšků. Ono to ale nějak nejde. Jsme bez rodičů, mimo školu, máme spát v novém prostředí, a k tomu všemu na pokoji parta kamarádů, která si toho ještě musí tolik říct! A že to u některých nocležníků vypadá po několika málo hodinách pobytu jak po boji, to je přece

malichernost... Ach, maminky, asi byste měly vidět, jak skončily Vaše úhledně poskládané komínky! Tak to ne, drahouškové, uklidit a hned!!! Hájíme pořádek a práci všech maminek! 😊 Až ráno nebudete moci najít své oblečení, stěžujte si jen sami na sebe. 😊 Ještě nějakou dobu trvá, než i poslední štěbetálové usnou. Zítra nás čeká bohatý program, je potřeba se na vše dobře vyspat.

Dopolední program druhého dne se nese ve znamení venkovních her. Bitva ve vybíjené mezi 6.A a 6.B je dlouho nerozhodná. Nakonec se do pole postaví proti sobě obě paní učitelky jako kapitánky. Nic si nedarujeme. Po výhře 6.A se na p. uč. Smejkalovou sesype její třída jako včelí roj na královnu. Nadšený jekot musí být slyšet snad až do Lysé. 😊 Určitě i 6.B s odstupem času přijala, že porážka není ostuda a že je fajn přát soupeři úspěch. Bylo skvělé vidět, že jste někteří bojovali nadšeně až do posledního míče! 7.C a 6.C podnikaly na louce zajímavé stmelující

aktivity. Vyzkoušeli jsme si, jak dokážeme být sešraní. Povede se nám otáčet prostěradlem kolem dokola, když na něm stojí celá třída? Také štafeta s gumovým kroužkem mezi koleny nepatří mezi jednoduché výzvy. Ale legrace je to místy náramná!

Před polednem se opět přemisťujeme na lesní vlakovou zastávku. Motoráčkem si to frčíme do Kutné Hory. Chrám sv. Barbory je už z dálky impozantní. Čeká nás návštěva Českého muzea stříbra. Těšíme se zejména na prohlídku podzemí. Po úvodním povídání o významu Kutné Hory ve středověku a těžbě stříbra si

oblékáme slušivé permonické pláště s kapucí, ochrannou přilbu se svítilnou a v doprovodu průvodců se zavrtáváme pod povrch země. Úzké průchody, krápníky, vlhko a taky bum! - časté ťuknutí do hlavy o nízké stropy... To jsou ty chodby opravdu vysekávané ručně? Na malý moment si zkusíme, jak vypadá černočerná, nerozkoukatelná podzemní tma a jak „zní“ absolutní ticho.

Když se po 60 minutách dostaneme zpět na světlo, chvíli mžouráme jak krtci. Slyšíte? Kručí nám v břiše... Chtělo by to nějakou odpolední svačinku. V křivolakých uličkách nádherného města si dopřáváme zmrzlinu a výbornou pizzu. Do Zbraslavic se vrátíme krátce před večerí, po níž nás čeká třídní program ve společenské místnosti.

Zbraslavický adapták ukončujeme třídním zhodnocením průběhu kurzu a všech zážitků. Pak se ponořujeme do kreslení a psaní vzkazů, které odráží to, jací jsme, čím žijeme, co pro nás znamená

druzí a co chceme sdělit ostatním slovy nebo obrázkem.

V největší místnosti pak poslední slovo patřilo hlavní organizátorce našeho adaptáku, p. uč. Tovarové. Tečka by měla být sladká

a příjemná. Všichni si odnášíme maličkost na zub a pamětní list. A taky si, moji milí, konečně zapamatujte: p. uč. Gruhnová měla krásné červené domácí kalhoty, kdepak pyžamo! 😊 😊

Ahoj Zbraslavice, ahoj Štipoklasy! Loučíme se. Páteční dopoledne strávíme na cestě napříč středními Čechami.

Míříme plni zážitků domů zpět k rodinám a blízkým. V poledne vystupujeme z vlaku v Lysé nad Labem. Určitě budeme mít doma co vyprávět!

Kurz přinesl nejen zábavu a uvolnění, ale i mnohé cenné momenty, na nichž se nechá v třídních kolektivech do budoucna stavět. Udělali jsme krůček k tomu, abychom se lépe poznali. Nemohli jsme se za tak krátkou dobu o sobě navzájem dozvědět vše, ale snad máme dobrou startovní čáru. Ve Zbraslavicích jsme byli rádi... A SPOLU!

Děkujeme p. uč. Tovarové za pečlivou a starostlivou přípravu pobytu, stejně jako všem, kteří o nás v průběhu kurzu pečovali.

Za všechny účastníky adaptáku
Olga Gruhnová